

ΣΤΗΝ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ

Στόν κύκλο τών εορτών τού λειτουργικού χρόνου κάποια γεγονότα τού σωτηριολογικού κύκλου έχουν μιά ιδιαίτερη σπουδαιότητα αφού μέσα απ' αυτά σάν από χαραμάδες ατενίζουμε τό φιλόανθρωπο σχέδιο τής θείας τού Θεού βουλής γιά τή λύτρωσή μας. Ξεκινούν από τήν εκπλήρωση τής αρχαίας βουλής μέ τόν Ευαγγελισμό τής Θεοτόκου, γευόμαστε τήν χαρά τής Γεννήσεως καί τώρα τήν συνάντηση μέ τήν εκπλήρωση τών νομικών διδαχών τήν ημέρα τής Υπαπαντής καί συνεχίζονται, είτε στόν κύκλο τών κινητών, είτε σ' αυτόν τών

ακινήτων εορτών.

Η Υπαπαντή αποτελεί κι αυτή ένα σταθμό στην πορεία της ζωής του νέου Βρέφους και συμβαίνει σαράντα ημέρες μετά την Γέννηση.

Υπαπαντή θά πεί προϋπάντηση, (από τό ρήμα υπαπαντών, υπ>ό + απαντώ) και έχει σχέση μέ δυό περιστατικά, πού βρίσκουν την εκπλήρωσή τους την μέρα αυτή.

Τό πρώτο ήταν η νομική υποχρέωση. Κάθε Εβραίος πατέρας είχε την υποχρέωση από τόν Μωσαϊκό Νόμο νά προβεί στόν εξαγιασμό και αφιέρωση τού πρωτοτόκου αρσενικού του παιδιού. Από τό βιβλίο της Εξόδου (13, 1, 12-13) πληροφορούμαστε, ότι ο Θεός, μετά την θανάτωση τών πρωτοτόκων παιδιών τών Αιγυπτίων, διέταξε τούς Εβραίους νά αφιερώνουν σ' Αυτόν, "πάν άρσεν διανοίγον μήτραν". Αλλά και όταν στήθηκε η Σκηνή τού Μαρτυρίου και ανέλαβαν την ιερατική υπηρεσία της οι Λευίτες (Αριθμ. 3, 11), πάλι ο Θεός δίνει εντολή, ώστε νά διατηρηθεί ζωντανή στην κάθε εβραϊκή καρδιά η έννοια τού δικαιώματός Του πάνω στά πρωτότοκα αγόρια νά εξαγοράζονται (Αριθμ. 18, 15-16) αντί πέντε σίκλων (σίκλος, μονάδα βάρους) από χρυσό ή άργυρο, και αντιστοιχούσε σέ βάρος 14,5 γραμμάρια.

Ο Νόμος ακόμη όριζε, ότι η γυναίκα πού γεννούσε αρσενικό παιδί ήταν για επτά μέρες, μέχρι την περιτομή αυστηρά ακάθαρτη, και παρέμενε ακόμη ακάθαρτη, (όχι αυστηρά) για άλλες τριάντα τρεις ημέρες. Στο διάστημα αυτό δέν έπρεπε νά πλησιάσει κάτι πού ήταν ιερό, αλλά ούτε και της ήταν επιτρεπτό νά μπει στό χώρο τού Ναού.

Μετά την τεσσαρακοστή μέρα έπρεπε νά προσέλθει στό Ναό και νά προσφέρει "αμνόν ενιαύσιον άμωμον εις ολοκαύτωμα και νεοσσόν περιστεράς ή τρυγόνα περί αμαρτίας επί την θύραν της Σκηνης τού Μαρτυρίου προς τόν ιερέα" (Λευιτ. 12, 7-8). Ο ιερέας μέσα από την πράξη της ιερουργίας προέβαινε σέ εξιλεωτική θυσία για τόν καθαρισμό της και την αφιέρωση τού παιδιού της στό Θεό.

Αυτή την νομική υποχρέωση έπρεπε νά εκπληρώσει και η Παναγία, πού μέ τή συνοδεία τού Ιωσήφ, έρχεται στά Ιεροσόλυμα κρατώντας στην αγκαλιά τό Βρέφος της και μαζί τούς νεοσσούς για την θυσία τού καθαρισμού. Τό γεγονός αυτό τό αναφέρει ο ευαγγελιστής Λουκάς (2, 22-25).

Ο ίδιος ευαγγελιστής παράλληλα διασώζει και ένα άλλο περιστατικό σχετικό μέ τόν δίκαιο Συμεών, πού κατά την στιγμή της εισόδου στόν περίβολο τού Ναού "προϋπάντησε" την Παναγία και τό Βρέφος. Στο Συμεών είχε αποκαλυφθεί από τό Άγιο Πνεύμα, ότι δέν θά πέθαινε μέχρι νά δούν τά μάτια τόν σαρκωθέντα Θεό. "Ήν αυτώ κεχηματισμένον υπό τού Πνεύματος τού Αγίου μή ιδείν θάνατον πρίν ή ίδη τόν Χριστόν Κυρίου" (Λουκ. 2, 26).

Η παράδοση αναφέρει σχετικά μέ τό γεγονός αυτό, ότι ο δίκαιος Συμεών αρκετά χρόνια πρίν από την γέννηση τού Χριστού, επιστρέφοντας στά Ιεροσόλυμα μαζί μέ άλλους νομοδιδασκάλους από κάποια αποστολή έκαναν συζήτηση πάνω σέ κάποια προφητικά κείμενα. Μεταξύ αυτών συζητήθηκε και αυτό, πού αναφέρεται στόν Ησαία: "Ϊδού η Παρθένος εν γαστρί έξει και τέξεται

Υιόν, καί καλέσεις τό όνομα αυτού Εμμανουήλ" (7, 14). Ο Συμεών, άν και άνθρωπος μέ πολλή ευλάβεια δυσπίστησε, και πρόβαλλε αντιρρήσεις για τό αδύνατο τής γεννήσεως ανθρώπου μέ παρθενογένεση. Λέγεται ότι ενώ γίνονταν αυτή η κουβέντα, δέχθηκε από κάποιο άόρατο χέρι ένα ηχηρό ράπισμα, ενώ παράλληλα ακούστηκε μιά φωνή, πού τού έλεγε: "Καί θά δούν τά μάτια σου και θά αγγίξουν τά χέρια τόν Χριστόν Κυρίου".

Παρ' όλα αυτά η δυσπιστία δέν τόν αποχωρίστηκε και εξακολουθούσε νά έχει τούς ενδοιασμούς του. Καί ενώ περνούσαν τό ποτάμι πού βρίσκονταν, λέγεται, ότι έβγαλε από τό χέρι του τό δακτυλίδι και πέταξε στό νερό τού ποταμού και είπε: "αν αυτό τό δακτυλίδι ξαναβρεθεί στά χέρια μου, τότε πράγματι θά μπορέσουν όλα αυτά νά γίνουν πραγματικότητα".

Η πορεία τής επιστροφής στά Ιεροσόλυμα συνεχίζονταν οπότε και έφθασαν σέ κάποιο πανδοχείο ζητώντας φαγητό και διαμονή. Ο πανδοχέας τούς πρόσφερε φαγητό από ψάρια. Καί ενώ έτρωγαν τά ψάρια, σ' εκείνο τού Συμεών βρέθηκε μέ τρόπο θαυμαστό τό δακτυλίδι, πού πρίν είχε πετάξει στά νερά τού ποταμού.

Ο Συμεών γεμάτος θαυμασμό, δοξολόγησε τό Θεό για τό θαυμαστό σημάδι πού τού φανέρωσε, και πεπεισμένος πιά στην εκπλήρωση τής προφητείας τού Ησαία επιστρέφει στά Ιεροσόλυμα μέ τήν απόφαση τής παραμονής, για τό υπόλοιπο τής ζωής του, στον ιερό χώρο τού Ναού αναμένοντας νά δούν τά μάτια του τήν εκπλήρωση τής προφητείας.

Στήν ηλικία τών εκατό δέκα χρόνων αξιώθηκε νά κρατήσει στην γηραλέα του αγκαλιά τό Βρέφος Ιησού και να ζητήσει μετά τήν "απόλυσή" του από τήν ζωή.

Είναι αξιοσημείωτα τά όσα είπε δεχόμενος στην αγκαλιά του τό Βρέφος: "νύν απολύεις τόν δούλον σου, Δέσποτα, κατά τό ρήμα σου εν ειρήνη, ότι είδον οι οφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου, ό ητοίμασας κατά πρόσωπον πάντων τών λαών, φώς εις αποκάλυψιν εθνών και δόξαν λαού σου Ισραήλ". Ο ευαγγελιστής ακόμη διασώζει και μιά προφητική αποστροφή προς τήν Παναγία Μητέρα Του, "ιδού ούτος κείται εις πτώσιν και ανάστασιν πολλών εν τώ Ισραήλ και εις σημείον αντιλεγόμενον, και σου δέ αυτής τήν ψυχήν διελεύσεται ρομφαία, όπως άν αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί" (Λου. 2, 32-35).

Ο δίκαιος Συμεών αξιώθηκε και νά δει και νά βαστάσει τόν σαρκωθέντα Θεό. Αξιώθηκε μ' ένα τρόπο θαυμαστό νά προσεγγίσει τό μεγάλο μυστήριο τού Αιωνίου, πού μπήκε στην διαδικασία τού χρόνου. Νά πιάσει τόν Αχώρητο, πού χώρεσε στην παρθενική μήτρα, στην γέρικη αγκαλιά του.

Ο Συμεών δυσπίστησε στην προφητεία, άν δηλαδή, μπορεί ένα τέτοιο παράτολμο σχέδιο, αυτό τής σαρκώσεως τού Ασάρκου, νά πραγματοποιηθεί. Καί όμως, "όπου βούλεται Θεός, νικάται φύσεως τάξις" ο Λόγος τού Θεού κινείται από άκρα αγαθότητα και αυτο-περιορίζεται στά όρια τής κτιστότητός μας, χαρίζοντας τήν δυνατότητα υπέρβασης τών συνεπειών τής εκπτώσεως στην παρά φύση ζωή, στην επάνοδο στην κατά φύση, αλλά και τήν υπέρ φύση ζωή μας. Στην προσπάθεια αυτή, σταυρική πορεία, πού πρέπει νά αναλάβει ο κάθε αδελφός τού Χριστού γίνεται ο ίδιος "υπογραμμός και τύπος".

Η δυσπιστία τού Συμεών, όμοια περίπου μέ τήν δυσπιστία τού Θωμά, όχι μόνο

δέν στάθηκε αποτρεπτική, αλλά τουναντίον καταδέχθηκε ο δυσπιστούμενος νά κουρνιασει στην γερασμένη καί εξαντλημένη του αγκαλιά, καί "αγκαλίζεται γηρεαίας αγκάλαις" "τόν δι' ευσπλαγχνίαν εαυτόν τώ πεσόντι κενώσαντα ατρέπτως" στην εκπλήρωση τού "νόμου τού εν γράμματι". Έτσι όχι μόνο στάθηκε μάρτυρας τής παρουσίας του, αλλά γίνεται καί προφήτης τής μελλουμένης από πολλούς δυσπιστίας τού θεανδρικού Του προσώπου, "σημείον αντιλεγόμενον".

Μόνο ένας πού δοκίμασε τήν πίκρα τής αμφιβολίας μπορεί νά δώσει τό φρικτό της στίγμα επισημειώνοντας παράλληλα τήν φρίκη τής πτώσεως, όσων προσκόπτουν στην βεβαιότητα τής θεότητός Του.

Ο Χριστός ακολούθησε κατά βήμα τό μονοπάτι, πού από τό θλιβερό δειλινό τής Εδέμ, περπάτησαν όλοι οι απόγονοι τού προπάτορα για νά φθάσει μέχρι τό Σταυρό καί τόν θάνατο. Ο θάνατος τού Χριστού παρά τήν φαινομενική αντινομία γίνεται τελικά ο θρίαμβος αναστάσεως καί ο Νικητής του γίνεται ο "χαριζόμενος ημίν τήν ανάστασιν".

πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Φιοράκης.

Η Υπαπαντή του Κυρίου γιορτάζεται από την Εκκλησία στις 2 Φεβρουαρίου.

πηγή: <http://www.i-m-attikis.gr>

Απολυτίκιο

Χαίρε Κεχαριτωμένη Θεοτόκε Πάρθενε. εκ σου γαρ ανέτειλεν ο Ήλιος της δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, φωτίζων τους εν σκότει. Ευφραίνου και συ Πρεσβύτα δίκαιε, δεξάμενος εν αγκάλαις τον ελευθερωτήν των ψυχών ημών, χαριζόμενον ημίν και την Ανάστασιν.